

тахъ своитѣ си. Една вечеръ прочетохъ отъ прозорецѣтъ си *Естеръ д'Енгадди* на Канова, на Резия и на Армари; а на другата вечеръ *Ижисиа д'Асти*.

Нъ прѣвъ нощѣта тренеряхъ, плакахъ и спяхъ твърдѣ малко или никакъ.

Желаяхъ и въ сщцото врѣме ме бѣше страхъ да разбержъ какъ се е приела отъ домородството ми новината за злополучието ми.

Най послѣ доде едно писмо отъ баца ми. Каква ми бѣше скърбѣта, като разбрахъ, че послѣднѣето, което му бѣхъ пнеалъ, не му се испроводило, макаръ да бѣхъ се молилъ на испитвачятъ! Злочестиятъ ми баца, който съсъ мечтанѣето си, сѣ се е надѣвалъ да ме види отърванъ, като прочиталъ единъ день *Миланската Газета*, видѣлъ у нея отсжданѣето ми. Той самъ ми разказваше това тежко смайванѣе, и ме оставаше да мыслижъ колко му се е наскърбила душята отъ това.

Охъ! както дълбоката жялостъ отъ койжто се о сѣтихъ обладанъ за него, за майка си, за сичкото ми домородство, тѣй и идеята за това писмо, което немарили да испроводѣжтъ, доде да притури още негодуванѣе! Може тая забава да не е станжла отъ никаква злоба; нъ азъ прѣдположихъ да е отъ едно лукавство; помислихъ у туй една варварска хитростъ: помислихъ, че, за да даджтъ на наказанѣето сичката строгостъ, която може да излѣзе отъ него, распротрели го дору и до домородството ми. Щѣхъ да сжмъ честитъ ако да можяхъ да излѣижъ едно гърваво море, за да накажѣжъ таквази жѣстокость.

А пакъ сега, като гледамъ работитѣ съсъ по много тишина, не го вѣрувамъ. Види се, че немарѣнѣето е било еднижката причина на тая забава.